

ת"פ 54160/11/14 - מדינת ישראל נגד יזהר כהן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 54160-11-14 מדינת ישראל נ' גרובר(עציר) ואח'

בפני	כבוד השופט דוד רוזן
מאשימה	מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז ת"א (פלילי)
נגד	יזהר כהן - ע"י ב"כ עו"ד מנחם רובינשטיין
נאשם 3	

החלטה בעניין טענות מקדמיות מטעם נאשם 3

לפניי שתי טענות מקדמיות מטעם נאשם 3 (להלן: הנאשם), האחת לפי סעי' 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ), לפיה עובדות כתב האישום אינן מגלות עבירה, והשנייה לפי סעי' 149(10) לחסד"פ, לפיה עומדת לנאשם "הגנה מן הצדק".

א. כתב האישום:

כתב האישום שהוגש נגד הנאשם ו-5 אחרים (להלן: האחרים) מחזיק ארבעה אישומים נפרדים, מתוכם האישומים הראשון, השני והרביעי מיוחסים לנאשם.

באישום הראשון מיוחסת לנאשם קשירת קשר עם האחרים לייצור והפצה של סמים מסוכנים מסוג קנבינואידים סינתטיים, בין היתר 5F-amb ו-AB-FUBINACA, הידועים כ"סמי פיצוציות", וכן עבירות סמים שונות שבוצעו לכאורה במסגרת קשר זה. על פי עובדות האישום, הנאשם היה מעורב, באמצעות נאשמת 6, ברכישה ובהחזקה של חומרים צמחיים טבעיים המשמשים כ"מצע" לחומר הכימי הפעיל ב"סמי הפיצוציות" (להלן: חומרי הערבוב). על פי הנטען, הנאשם רכש מאות קילוגרמים של חומרי ערבוב, אותם נהג לספק לאחרים לצורך ייצור הסמים בידעו כי הם מהווים מרכיב חיוני בתהליך הרכבת הסם.

באישום השני מיוחסות לנאשם עבירות של קשירת קשר והספקת חומר מסוכן. על פי הנטען, הנאשם רכש באמצעות נאשמת 6 תרופות וחומרים מסוכנים שונים, ומכר אותם לאנשים שאינם בעלי היתר כדין לרכוש ולהחזיק בחומרים אלה.

באישום הרביעי מיוחסות לנאשם ולנאשמת 6 עבירות מס שונות.

ב. טענות הצדדים:

לטענת הנאשם, לא ניתן לייחס לו את עבירת קשירת הקשר נושא האישום הראשון, שכן הקשר הפלילי בין הנאשם לאחרים נוצר לטענת המאשימה עובר לחודש מאי 2014, ואילו סמי הפיצוציות מסוג 5F-amb ו-AB-FUBINACA, שביצורם והפצתם הנאשם לכאורה נטל חלק, הוכנסו לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים) רק בחודש אוגוסט 2014. ועוד, מכיוון שיתר העבירות שבאישומים הראשון והשני מיוחסות לנאשם מכוחה של עבירת הקשר האמורה, יש להורות על ביטולם כליל של אישומים אלה.

המאשימה מתנגדת לבקשה. לטענתה, עבירות הסמים שבאישום הראשון לא מיוחסות לנאשם מכוחה של עבירת הקשר, אלא כמבצע בצוותא מכוח דיני השותפות הרגילים. כמו כן, עבירת הקשר היא עבירה נמשכת, ומכיוון שחלק מעבירות הסמים נושא האישום הראשון בוצעו לאחר חודש אוגוסט 2014 - אין כל מניעה לייחס עבירה זו לנאשם, מה גם שחומרים אלה היו אסורים לפי חוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסכנים, תשע"ג-2013 (להלן: חוק המאבק) עוד הרבה קודם לחודש אוגוסט 2014. ועוד, אין כל קשר בין מועד כניסתם של חומרים מסוג 5F-amb ו-AB-FUBINACA לפקודת הסמים לבין העבירות נושא האישום השני, שעניין הוא חומרים שונים בתכלית.

ג. דין והכרעה:

לאחר שעיניתי בטיעוני הצדדים, נחה דעתה כי דין הטענות המקדמיות להידחות.

ג.1. כתב האישום אינו מגלה עבירה:

ראשית, צודקת המאשימה כי עבירות הסמים השונות מיוחסות לנאשם לא מכוחה של עבירת הקשר, אלא מכוח דיני השותפות הרגילים. יצוין כי ייחוס אחריות פלילית לעבירה העיקרית מכוח דיני הקשר כלל אינו אפשרי לאחר תיקון מס' 39 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), במסגרתו בוטל עיקרון האחריות הסולידרית של הקושרים (ראו סע' 499(ג) לחוק העונשין).

שנית, העוגן של טענת הנאשם הוא המועד בו הוכנסו החומרים 5F-amb ו-AB-FUBINACA לפקודת הסמים. ברי כי למועד זה אין כל קשר לעבירות המיוחסות לנאשם באישום השני, העוסק בחומרים ותרופות מסוג פארצטמול, קפאין, לידוקאין, טהורין, סיבוטרמין ומוניטול.

שלישית, הגם שהחומרים 5F-amb ו-AB-FUBINACA הוכנסו לפקודת הסמים רק בחודש אוגוסט 2014, אין מחלוקת כי במועד קשירת הקשר על פי כתב האישום ייצורם והפצתם של חומרים היוו עבירת עוון על פי חוק המאבק (ראו סע' 7 לחוק המאבק). על כן, כתב האישום מגלה בהקשר זה לכל הפחות עבירה של קשירת קשר לביצוע עוון. מכיוון שחלק מהפעולות במסגרת הקשר המיוחסות לנאשם בכתב האישום בוצעו לאחר חודש אוגוסט 2014, אני סבור כי יש להסתכל על ההתקשרות בין הנאשם לבין האחרים כעל תהליך רציף, שתחילתו לפני חודש אוגוסט 2014 והמשכו לאחריו. ככל שיוכח במהלך המשפט כי הפעילות בחומרים האסורים בה לכאורה נטל חלק הנאשם נמשכה גם לאחר חודש אוגוסט 2014, וכי הנאשם היה מודע לשינוי סיווג המשפטי של חומרים אלה, הרי שלדידי יש בכך כדי לשכלל את

עבירת קשירת הקשר לביצוע עוון, שהתגבשה לכאורה עובר לחודש אוגוסט 2014, לעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע.

ג.2. "הגנה מן הצדק":

בכל הנוגע לטענת הנאשם ל"הגנה מן הצדק", הרי שמדובר בשלב זה בטענה שנטענה בעלמא, ללא שום פירוט או ביסוס כנדרש. ככל שהנאשם עומד על טענתו זו, יתכבד ויגיש בקשה מנומקת והיא תידון כמקובל. בהקשר זה יצוין כי הדין אינו מכיר בהליך של הטלת חיסיון על דיון בטענה מקדמית של נאשם או על דיון לפי סעי' 108 לחסד"פ, ובוודאי שלא ניתן לעשות כן ללא שום הנמקה.

ד. סוף דבר:

סוף דבר - הטענות המקדמיות נדחות, בכפוף לאמור בסעי' ג.2 לעיל.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים

ניתנה היום, ג' אלול תשע"ה, 18 אוגוסט 2015, בהעדר הצדדים.